

NU TE LĂSA OFENSAT

Aprecieri pentru această carte

Cu rețeta sa caracteristică de umor subversiv și har radical, Brant îi cheamă în mod eficient pe cei care Îl urmează pe Isus – mult prea ușor de ofensat – la o mărturie mult mai puțin morocănoasă și la o credință mult mai puțin toxică. Un bun antidot împotriva credinței lipsite de har cu care prea mult ne-am obișnuit cu toții.

—ALAN HIRSCH, autor premiat al cărților *ReJesus*,
The Shaping of Things to Come și *Untamed*

În *Nu te lăsa ofensat*, Brant Hansen a produs un mic baton de dinamită pe care să-l arunce în orice mulțime de creștini cârcotași și certăreți care au pierdut din vedere ceea ce ne învață Scriptura despre gloria de a trece cu vederea o ofensă. O carte extrem de necesară pentru vremurile noastre.

—FRANK VIOLA, autorul cărților *God's Favorite Place on Earth* și *From Eternity to Here*

Sunt cu adevărat entuziasmat de *Nu te lăsa ofensat* – nu doar pentru biserica în ansamblu, care pare adesea blocată în păcatele bătătoare la ochi/stridente, ci și pentru propria mea inimă. Înțelepciunea și poveștile lui Brant mă îndeamnă să aleg uimirea, recunoștința și speranța în locul sentimentului de îndreptățire și al judecății cu care este atât de tentant să rămân.

—CHARLIE LOWELL, trupa *Jars of Clay*
și cofondator al *Blood:Water*

Dacă alegi să citești această carte, alegi să intri în zona de pericol. Dacă alegi să îmbrățișezi mesajul central al acestei cărți, vei fi eliberat să iubești în moduri periculoase. Iar dacă ești serios în privința faptului de a deveni cu adevărat mai asemănător cu Isus, atunci devorează această carte cât mai curând posibil și apoi strigă «LIBERTATE!» din toți plămânii.

—DALE BRANTNER, președinte/CEO,
CURE International

Această carte doare atât de bine. Bunătatea ei curajoasă m-a lovit ca o bombă a Evangheliei. Dacă îți place să te simți mai bun decât ceilalți oameni, n-o să-ți placă această carte.

—MIKE DONEHEY, trupa *Tenth Avenue North*

Ani de zile mulți dintre noi l-am rugat pe Brant Hansen să scrie o carte. În sfârșit, a făcut-o. *Nu te lăsa ofensat* a meritat așteptarea. Cu umor și înțelepciune, Brant ne impulsionează să-L urmăm cu ardoare pe Isus și nu ne lasă să scăpăm cu o ucenicie superficială. El ne cheamă să bem din fântâna harului și să le oferim și altora din ea.

—LANCE FORD, autorul cărților *UnLeader* și *Revangelical*

Această carte este o lectură importantă și oportună pentru toată lumea, bogat sau sărac, negru sau alb, republican sau democrat, tânăr sau bătrân, bărbat sau femeie, homosexual sau heterosexual, creștin sau nu. Este plăcută, ușor de citit și ne provoacă sufletele cu dragostea lui Isus la fiecare pagină.

—NEIL COLE, vorbitor internațional, plantator de biserici
și autor al cărților *Organic Church* și *Primal Fire*

La radio, Brant este unul dintre cei mai captivănți gânditori și comunicatori din țară. Mă bucur atât de mult să văd că stilul său se transpune atât de bine sub formă de carte în *Nu te lăsa ofensat*. Este proaspătă, plină de bucurie, eliberatoare și – în cel mai bun mod posibil – ne provoacă până în măduva oaselor.

—JOHN FROST, consultant radio,
Goodratings Strategic Services

Brant Hansen a dat lovitura cu *Nu te lăsa ofensat*. Această carte va ajuta foarte mulți oameni să nu mai caute motive de ofensă și îi va elibera să trăiască viețile pentru care au fost creați! Această carte este cu adevărat un dar.

—BILL YEARGIN, președinte/CEO,
CorrectCraft Holding Company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HANSEN, BRANT

Nu te lăsa ofensat / Brant Hansen. - Oradea : Scriptum, 2026
ISBN 978-606-031-599-5

159.9

NU TE LĂSA OFENSAT

*O decizie care îți poate transforma
relațiile și viața*

BRANT HANSEN

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
Unoffendable
© 2015, 2023 by Brant Hansen
Published by arrangement with
HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul:
Nu te lăsa ofensat
de Brant Hansen
© 2026 Editura Scriptum®
str. Simion Bărnuțiu nr. 2, 410204 Oradea – Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor în care se specifică altfel, citatele biblice folosite sunt din NTR - Noua traducere în limba română și VDC - Versiunea D. Cornilescu. Alte traduceri ale Bibliei folosite: ESV – English Standard Version; NIV - New International Version; THE MESSAGE – The Message; NASB – New American Standard Version; NCV – New Century Version; NKJV – New King James Version; NLT – New Living Translation.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN (tipărit) 978-606-031-599-5
ISBN (e-book) 978-606-031-602-2

Tiparul executat în U.E.
30 29 28 27 26 5 4 3 2 1

*Tuturor celor care își doresc har pentru ei înșiși,
dar le este greu să-l ofere și altora.
Stai puțin! Asta înseamnă toată lumea.*

Mânia este problema fundamentală a vieții umane.

—DALLAS WILLARD¹

1 Dallas Willard, „Divine Conspiracy 11: Living Without Anger”, 1:20:59, prelegere înregistrată în cadrul Harvey Fellows 2007 Summer Institute, publicată pe canalul „Daniel Vieira”, 22 iunie 2011, www.youtube.com/watch?v=NBBB9G6WW3w.

Cuprins

<i>Mulțumiri</i>	11
1. Imun la ofensă – o idee ridicolă?	13
2. Toți sunt proști, în afară de mine.....	21
3. Șase miliarde de inele	29
4. Artiștii văd lucrurile altfel.....	35
5. Bert, Ernie și Satan	41
6. Excepții frumoase.....	49
7. Cea mai groaznică poveste de noapte bună din lume	55
8. N-ai obosit?.....	63
9. Pastorul din tomberon.....	71
10. O idee: hai să-i tragem una lui Brant	79
11. Atei, socialiști și pâine prăjită	87
12. Mânia este distractivă, până nu mai este.....	93
13. Marea întrebare: cum rămâne cu nedreptatea?	99

14. Pe cât ne credem de deștepți, pe atât suntem de proști.....	111
15. Nimic de pierdut	121
16. Și iată capitolul pe care am tot amânat să-l scriu.....	127
17. Toți așteptăm ceva... ce s-a întâmplat deja.....	135
18. Ce înseamnă să câștigi atunci când pare că pierzi.....	141
19. Cel mai rău vecin din lume.....	149
20. Dezechilibrat? Dorește-ți să fie așa	155
21. Pot să mă închin unui astfel de Dumnezeu	165
22. Asta-i partea în care vorbesc despre niște danezi.....	175
23. Să-i lăsăm pe danezi și să vorbim despre cotul tău	183
24. Împărăția lui Dumnezeu – o echipă de fotbal lamentabilă..	195
25. Singurul lucru care funcționează	201
26. Învăț mereu lucruri noi.....	207

<i>Despre autor</i>	<i>215</i>
---------------------------	------------

Mulțumiri

Ii sunt recunoscător soției mele, Carolyn. Ea merită propriul ei paragraf. Nimeni altcineva nu are ce căuta în paragraful ei. Acesta este paragraful lui Carolyn.

Fiul meu, Justice, pe lângă faptul că este o binecuvântare în sine, m-a ajutat să pun cap la cap această carte. Fiica mea, Julia, mi-a făcut o mulțime de cafele la Origin Coffeehouse, unde stau chiar acum. Îți mulțumesc, scumpo. Și vă mulțumesc vouă, mamă, tată, tată vitreg, dragului meu frate, Darin, și oamenilor de treabă de la Thomas Nelson Publishers.

Dacă veți scrie vreodată o carte și vă veți gândi, fie și pentru o fracțiune de secundă, că nu aveți nevoie de un redactor... vă înșelați. Ei văd lucruri. Lucruri rele. Dar apoi le transformă în ceva mai bun. (Și da, știu că „Lucruri rele” este o propoziție eliptică de predicat. Dar vă rog să o lăsați așa.)

Cu adevărat, Meghan Porter și Renee Chavez sunt strălucite și perspicace. Cine ar fi știut că „Dumpster”¹ trebuie scris cu majusculă? Ele au știut. Ele știu lucruri.

1 Autorul se referă la faptul că, în limba engleză, cuvântul „Dumpster” (container de gunoi) este la origine o marcă înregistrată, motiv pentru care redactorii i-au cerut să îl scrie cu majusculă, detaliu gramatical/juridic pe care puțini îl cunosc (n.tr.)

Și vă mulțumesc vouă, ascultătorii emisiunii noastre de radio, precum și prietenilor mei de pe Instagram, Facebook și X (fostul Twitter). Vă rog să observați că nu am pus cuvântul „prieteni” între ghilimele. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că am avut ocazia să fac parte din viața voastră, chiar dacă doar într-o mică măsură.

Imun la ofensă – o idee ridicolă?

OK. Poate că o să ți se pară că asta este cea mai prostească idee pe care ai auzit-o vreodată, dar uite cum sună:
Tu poți alege să fii „imun la ofensă”.

Chiar am auzit un tip spunând asta la o întâlnire de afaceri. Asta mă uimește din mai multe motive: (1) până atunci nu mă gândisem niciodată la asta; (2) mi-am *amintit* ceva de la o întâlnire de afaceri; (3) chiar am fost invitat la o întâlnire de afaceri.

Îmi amintesc că vorbitorul a spus: este alegerea noastră, adică noi alegem să nu ne simțim ofenșați.

Sigur că da. Chiar așa. Alege să nu te simți ofensat. Pur și simplu, alege, de parcă asta chiar ar ține de tine.

Asta mi se pare ofensator.

Apropo, tocmai am căutat definiția cuvântului *ofensat* și toate dicționarele spun ceva despre mânie și resentiment. Prin urmare, atunci când folosesc acest cuvânt în carte, la asta mă refer.

NU TE LĂSA OFENSAT

Mai există și o altă definiție, legată de ofensarea sau lezarea *simțurilor*, însă nu despre ea vorbim aici. Zilele trecute am făcut un sos barbecue de casă și am căzut de acord imediat, cu toții, chiar în acea clipă, că era îngrozitor. Se mai întâmplă.

Eu vorbesc despre faptul de a te simți ofensat, infuriat că ai fost jignit și despre însăși prezumția că ai fi, cumva, îndreptățit să fi mânios pe cineva. Sigur trebuie să existe loc pentru o mânie îndreptățită la adresa cuiva, nu-i așa? Sigur există momente în care am fi îndreptățiti să ne lăsăm cuprinși de mânie...

Dar ce a spus tipul acela la întâlnirea de afaceri chiar mi-a dat de gândit, pentru că era evident că nu avea dreptate. În plus de asta, din moment ce mă consider o persoană creștină, nu se *presupune* că ar trebui să fiu mânios pe oameni pentru anumite lucruri? A fi ofensat nu face *parte* din identitatea de creștin?

**Nu se presupune că
ar trebui să fiu mânios
pe oameni pentru anumite
lucruri? A fi ofensat
nu face parte din
identitatea de creștin?**

Așa că am făcut ce ar face orice persoană rațională, imparțială și matură spiritual: am scotocit în Biblie după versete pe care să le scot din context ca să-i demontez argumentul, să-l snopesc logic până se declară învins și – se-nțelege – să câștig.

Problemă: acum cred că are dreptate. Nu doar că *putem* alege să fim imuni la ofensă; chiar *ar trebui* să alegem asta.

Ar trebui să renunțăm la dreptul de a ne simți ofensați. Asta înseamnă să renunțăm la dreptul de a ne agăța de mânie. Când facem acest lucru, aducem o jertfă plăcută lui Dumnezeu. Este o lovitură dată mândriei noastre. Ne forțează nu doar să ne gândim la smerenie, ci să fim efectiv smeriți.

Cândva credeam că este de datoria unui creștin să se simtă ofensat. Acum cred că ar trebui să fim oamenii cei mai înviorător de imuni la ofensă de pe o planetă care pare să se învârtă în jurul unei axe a jignirii.

Renunțarea la dreptul nostru de a fi mânioși ne face să ne lepădăm de sine și să ne concentrăm asupra celorlalți. Când începem să trăim astfel, totul se schimbă.

De fapt, nici măcar nu este vorba de *a renunța* la un drept, pentru că acel drept nu există. Ni se spune să iertăm, iar asta înseamnă că

Imun la ofensă – o idee ridicolă?

mânia trebuie să dispară, indiferent dacă noi considerăm că propria mânie este *îndreptățită* sau nu.

Îmi dau seama că multora li se va părea că este o idee stupidă și că nu sunt de acord cu mine în privința asta. Și îmi dau seama de asta pentru că mulți spun: „Ideea asta e stupidă, nu sunt de acord cu tine în privința asta!”

Am eu un fler deosebit pentru astfel de subtilități. Mă prind de chestii. În plus, multe cărți creștine susțin că greșesc.

De exemplu, următorul citat dintr-un devoțional online care are ca temă mânia. Autorul prezintă ceea ce eu cred că este înțelegerea supremă asupra chestiunii: mânia este, de multe ori, tocmai lucrul de care avem nevoie!

Există, de asemenea, o parte pozitivă, chiar esențială, a mâniei. Mă îndoiesc că am realizat vreodată ceva roditor fără ca mânia să fi făcut parte din motivația noastră, cel puțin la un anumit nivel.¹

Să nu realizăm noi niciodată *nimic* roditor fără mânie? Inclusiv, să zicem, scrierea unor texte devoționale?

Iată un alt exemplu despre modul în care adaptăm retroactiv Scriptura pentru a se potrivi cu actuala noastră „cultură a mâniei”:

Când sunteți mânioși, nu păcătuiți și aveți grijă să nu mai fiți mânioși înainte de sfârșitul zilei.

—EFESENI 4:26 (NCV)

N-aveți decât să fiți mânioși. Faceți bine că sunteți mânioși – dar nu folosiți mânia ca pe un combustibil pentru răzbunare...

—EFESENI 4:26 (MSG)

1 Blaine Smith, „Is Anger a Sin?”, *Nehemiah Notes*, 15 noiembrie 2012, <http://www.nehemiahministries.com/isangerasin.htm>.

NU TE LĂSA OFENSAT

Ai observat? Îl iubesc pe Eugene Peterson – autorul traducerii *The Message* – dar, serios acum! „Faceți bine că sunteți mânioși”? Oameni buni, asta nu există în original. Este o versiune actualizată. Sper să vă placă mai mult.

Este remarcabil faptul că Peterson face asta, având în vedere că doar câteva propoziții mai târziu, Pavel scrie: „Să nu fiți plini de amărăciune, sau mânioși, sau înfuriați” (v. 31, NCV). Și cumva, din toate acestea, noi înțelegem că „faceți bine că sunteți mânioși”?

O întrebare sinceră: de ce alegem să citim Biblia în felul acesta când e vorba despre acest subiect?

Încă o întrebare: De ce, atunci când vorbesc în programul meu de la radio despre mânie, mulți credincioși apelează imediat la versetul care spune: „Mâniați-vă și nu păcătuiți”, dar trec repede peste restul paragrafului? De ce ignoră contextul? *Nu fiți plini de amărăciune sau mânioși.*

**Da, ne vom mânia,
se întâmplă,
suntem oameni.
Dar apoi trebuie
să renunțăm la ea.**

De fapt, Pavel spune, cât se poate de clar, că da, ne vom mânia, se întâmplă, suntem oameni. Dar apoi trebuie să renunțăm la ea. Deci ocupă-te de asta! Acum. Nu avem niciun drept să rămânem mânioși.

O altă întrebare legitimă, pe care probabil ți-o pui, este: „Dar oare Dumnezeu nu are voie să-Și păstreze mânia? Nu S-a mâniat și Isus?”

Răspunsul meu bine documentat, chibzuit și nuanțat teologic la această întrebare este: „Păi, da, desigur”.

Dumnezeu are „voie” să fie mânios, da. Lui Îi mai sunt permise și alte lucruri pe care noi nu avem voie să le facem, cum ar fi – pentru început – să ne răzbunăm. Răzbunarea este a Lui și are sens să nu ne fie permisă nouă. Iată un motiv: noi suntem la fel de vinovați ca persoana care este ținta mâniei noastre. Dar Dumnezeu? El nu este vinovat.

De altfel, lui Dumnezeu Îi este permis și să judece. Ție nu. Putem avea încredere în El când vine vorba de judecată, deoarece El este foarte diferit de noi. El este perfect. Putem avea încredere în El când e vorba de mânie. Caracterul Lui Îi permite acest lucru. Al nostru, nu.

Imun la ofensă – o idee ridicolă?

Dumnezeu te iubește și crede că ești special, dar nu... nu ești Dumnezeu.

Rareori recunoaștem acest lucru, dar ne *place* să fim mânioși. Nu ne place ce a cauzat mânia, asta e sigur; ne place doar să credem că „avem ceva” împotriva cuiva. Cutare a făcut ceva greșit, uneori îngrozitor de greșit, iar mânia ne oferă un sentiment de superioritate morală.

În fond, de aceea o numim „mânie sfântă” sau mânie îndreptățită. Vrem să credem că este morală și bună.

Problema este că „mânia îndreptățită” la adresa cuiva este o chestiune destul de înșelătoare. După cum se pare, am tendința să consider că mânia lui Brant Hansen este mult mai dreaptă decât mânia altcuiva. Asta pentru că eu chiar am dreptate. Eu sunt eu. Am tendința să țin cu mine. Argumentele mele mi se par extraordinar de convingătoare.

Dar, în mod deranjant, există proverbul care spune: „Poți crede că faci ce este bine, dar Domnul îți va judeca motivele” (Proverbe 16:2, NCV).

Deci nu sunt singurul. Se pare că tuturor ni se pare că suntem extrem de convingători. Sigur că mânia mea este îndreptățită. Este îndreptățită pentru că, în mod evident, ei greșesc și eu am dreptate. Căile mele mi se par curate. Întotdeauna.

Pe moment, mânia fiecăruia pare *întotdeauna* îndreptățită. La urma urmei, mânia este un sentiment; ne cuprinde și ne spune că ni se refuză ceva ce credem că ni se cuvine. Se justifică singură. Dar o emoție este doar o emoție. Nu este gândire critică. Mânia nu face pauze. Noi trebuie să ne oprim și să o punem sub semnul întrebării.

Tocmai lucrul care te face să crezi că mânia ta este „îndreptățită” este exact lucrul pe care ești chemat să-l ierți.

Noi, oamenii, suntem experți în a ne distribui în rolul de victime și în a rescrie narațiuni care fac din noi ținta unor nedreptăți. (Vom vorbi mai multe despre asta imediat.) Și putem repicta mânia sau ura noastră față de cineva – să zicem, față de oricine ne amenință – într-o operă de artă care să pară „îndreptățită”. Și totuși, în mod remarcabil,

NU TE LĂSA OFENSAT

în învățătura lui Isus nu există nicio concesie de genul: „Bine, dacă cineva chiar este un ticălos, atunci da, e normal să te simți ofensat”. Ni se spune clar să iertăm chiar și – mai ales! – acele lucruri care sunt, în mod firesc, exasperante și legitim de ofensatoare.

Despre asta e vorba: *tocmai lucrul care te face să crezi că mânia ta este „îndreptățită” este exact lucrul pe care ești chemat să-l ierți*. Harul nu este pentru cei care îl merită. A ierta înseamnă să renunți la dreptul tău de a purta resentimente și să te eliberezi de mânie.

Ne vine ușor să ne mâniem. Este setarea noastră implicită.

Cu dragostea este foarte greu. Dragostea este un miracol.

Astăzi am citit un articol în revista *Inc.* despre mânie și Martin Luther King Jr. Autorul cita din autobiografia lui King, unde acesta scria: „Nu trebuie să faci adăpost mâniei în inima ta”. Dar asta nu e tot. Chiar și atunci când suntem atacați, scria King, ar trebui să ne iubim vrăjmașii.¹

Autorul a făcut ceea ce se întâmplă adesea: a răstălmăcit afirmația lui King într-un soi de aprobare a mâniei, spunând că ar trebui doar să ne asigurăm că folosim mânia în mod constructiv. În regulă, dar eu nu sunt de acord cu autorul. Câteva lucruri sunt remarcabile la acest articol, unul fiind faptul că autorul pretinde că este de acord cu Martin Luther King Jr., în timp ce spune, de fapt, aproape opusul! Ca să fiu blând, e mult mai puțin radical și mult mai puțin poetic. King spune: „Nu trebuie să fac adăpost mâniei”, iar autorul spune: „Sunt de acord; haideți să ne folosim mânia în mod constructiv!”.

Cred că facem asta cu Isus tot timpul. Luăm îndemnuri precum „Iubiți-vă vrăjmașii” și „Rugați-vă pentru cei ce vă prigonesc” și adăugăm: „Dar, serios, e justificat să-ți păstrezi mânia”.

La fel facem și cu apostolul Iacov, care în Biblie a spus-o direct: mânia nu produce tipul de neprihănire pe care Dumnezeu o vrea în noi: „Mânia omului nu produce dreptatea lui Dumnezeu” (Iacov 1:20).

1 Hitendra Wadhwa, „The Wrath of a Great Leader”, *Inc.*, 21 ianuarie 2013, <http://www.inc.com/hitendra-wadhwa/great-leadership-how-martin-luther-king-jr-wrestled-with-anger.html>.